

Dan Clark

Không bao giờ là quá trễ

Ngày đầu tiên ở trường, sau khi giáo sư tự giới thiệu với bọn sinh viên lớp Hóa chúng tôi, ông đồ chúng tôi xem trong lớp có gì lạ. Tôi đứng lên và nhìn xung quanh, đang như thế thì bỗng có một bàn tay nhẹ nhàng đặt lên vai. Tôi quay lại và thấy một bà già nhỏ bé, nhăn nheo đang mỉm cười - một nụ cười bừng sáng.

Bà nói: "Chào cậu trai. Tên tôi là Rose. Tôi tám mươi bảy tuổi. Tôi bắt tay cậu một cái được không?"

Tôi cười to và vui vẻ đáp lại: "Dĩ nhiên rồi!" và thế là bà cụ bắt tay tôi một cái rõ chặt.

- Sao bà lại đi học vào cái tuổi còn quá ngây thơ này? - tôi đùa.

Bà cũng đùa lại:

- Tôi tới đây tìm một người chồng giàu có, làm đám cưới, có thêm vài đứa nhóc, rồi nghỉ hưu và đi du lịch.

"Ồi, bà hài hước thật!" Tôi thực sự tò mò muốn biết cái gì đã thúc đẩy bà cụ đi thử sức vào cái tuổi này.

- Tôi luôn mơ ước được đi học đại học, và bây giờ thì tôi được đi học đây!, bà cụ nói.

Sau buổi học, chúng tôi đi về hội quán sinh viên để làm một ly socola nóng. Chúng tôi thành bạn ngay, và chỉ sau ba tháng sau là đã cùng nhau tan lớp, trên đường về nói chuyện với nhau không dứt. Tôi luôn luôn thích thú lắng nghe "cỗ máy thời gian" này, nghe bà chia sẻ những kinh nghiệm và những triết lý thâm thúy về cuộc đời.

Trong năm đó bà Rose đã trở thành biểu tượng của trường tôi. Bà kết bạn ở bất cứ nơi nào bà đến chơi. Bà thích ăn mặc lịch sự trước mọi người.

Cuối học kỳ, chúng tôi mời bà Rose đến nói chuyện trong một bữa tiệc của đội banh, và tôi không bao giờ quên được những gì bà đã nói với chúng tôi. Bà giới thiệu trang trọng và bước lên bục nói. Bà mỉm cười và nói: "Chúng ta không nên ngừng hoạt động. Có bốn bí quyết để được trẻ, được hạnh phúc, và đạt được thành công. Đó là:

"Bạn phải cười và tìm thấy một chuyện vui, hài hước mỗi ngày."

"Bạn phải có một ước mơ cho mình. Khi không còn ước mơ nữa, ấy là bạn đã chết. Có bao nhiêu người quanh chúng ta, tuy đi đi lại lại đó mà không biết mình đã chết".

"Có một sự khác biệt khổng lồ giữa già đi và trưởng thành. Nếu bạn 19 tuổi và nằm trợn trên giường trợn một năm, không làm được một sản phẩm nào cho đời, bạn sẽ già đi thành người hai mươi tuổi. Ai thì cũng phải già đi cả. Không cần tài năng, không cần năng lực gì, bạn cũng già đi được. Trong khi đó, bạn không già đi, mà bạn chỉ trưởng thành, nếu biết tìm ra trong sự thay đổi những cơ hội để trải nghiệm."

"Cuối cùng, không hối tiếc. Bọn lớn tuổi chúng tôi thường không tiếc những gì mình đã làm, mà chúng tôi chỉ tiếc những gì mình chưa làm. Chỉ những người còn mang hối tiếc mới là người sợ chết."

Bà kết thúc bằng cách hát cho chúng tôi nghe bài "Đóa hồng". Bà "thách" chúng tôi học thuộc lời ca và sống như lời bài hát đó.

Rồi một cuối năm, trước lễ tốt nghiệp chừng một tuần, bà Rose ra đi thanh thản sau một giấc ngủ dài. Hơn hai ngàn sinh viên của trường đã đến dự lễ tang của bà cụ - bạn đồng môn đã dạy cho chúng tôi bài học: không bao giờ là quá trễ để thực hiện điều mình ao ước.

Hết

Sưu tầm : ABCD
Nguồn: VNthuquan
Được bạn: Ct.Ly đưa lên
vào ngày: 31 tháng 10 năm 2005